

Arrest

nr. 337 070 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 16 oktober 2022 door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor feiten van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 13 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde voor burgers van de Unie en hun familieleden. Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 13 februari 2024 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: B. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Tsjechische Republiek

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 13.02.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 16.10.2022 door correctionele rechtbank van Gent tot een straf van 2 jaar gevangenis is veroordeeld.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Op 21.09.2022 diende betrokkene een aanvraag van verklaring van inschrijving in. Deze aanvraag werd geweigerd door een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) dat betekend werd aan betrokkene door aangetekende zending die betrokkene heeft afgehaald op 19.04.2023.

Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van een beroep.

In het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 44ter § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met een dame die verblijfsrecht heeft in België. Betrokkene verklaart verder dat zijn moeder in Leuven woont. De moeder van betrokkene heeft verblijfsrecht in België. Verder verklaart betrokkene dat zijn zus die ook verblijfsrecht heeft in België, broer en nog andere familieleden ook in België wonen. Deze zouden allemaal in Roeselare wonen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Gezien zijn strafrechtelijk verleden worden de familiale belangen van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn moeder, partner, broer, zus, vrienden en andere familieleden die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie, partner en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie, partner en vrienden het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Tsjechië of elders.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen onderhouden in zijn land van herkomst of elders.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken. Betrokkene verklaart dd. 12.02.2024 aan PZ Leuven zelf dat hij geen medische problemen heeft en dat hij van plan is om terug te keren naar Tsjechië.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Tsjechië. Hij kan in allé redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om zich in Tsjechië te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene haalt aan familie, vrienden en kinderen te hebben in zijn land van herkomst. De familiale omgeving kan ter ondersteuning van zijn re-integratie in zijn land van herkomst dienen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het hoorrecht.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"3.1.

L'Office des Etrangers motive sa décision de la manière suivante :

(...)

L'Office des Etrangers considère que le requérant, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

Il lui inflige une interdiction d'entrée de 8 ans.

3.2.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.3.

L'Office des Etrangers n'explique pas plus les raisons pour lesquelles le requérant constitue « une menace grave pour l'ordre public ».

A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Il est vrai que le requérant a été condamné le 16 octobre 2022 pour des faits de vol avec effraction, escalade, fausses clés, à une peine de 2 ans d'emprisonnement par le tribunal correctionnel de Gand.

Néanmoins, la partie défenderesse aurait dû étayer davantage les raisons pour lesquelles elle considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale dès lors que le simple constat d'une condamnation définitive ne peut suffire à justifier la menace sérieuse et actuelle et que mis à part le fait que le requérant s'est rendu coupable d'une infraction pénale, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction très sévère de huit années d'interdiction d'entrée sur le territoire, dès lors que le requérant est dans l'impossibilité de comprendre quel critère, fait ou élément a permis d'arriver à une interdiction aussi forte de huit ans.

Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres.

Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C-554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C-554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (nous soulignons).

Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger ».

Dans le cas présent, il semble que l'autorité administrative se repose exclusivement sur la condamnation pénale par le requérant pour affirmer que, par son comportement, il représente un danger grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

En outre, il ne semble pas que le vol commis par le requérant constitue une menace actuelle (la condamnation ayant eu lieu il y a presque 2 ans), réelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

3.4.

D'autre part, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

Or, bien que retenu par la police de Leuven, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...] ».

Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière

utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46). Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem', ont été mis à mal dans le cas d'espèce.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative. Plus spécifiquement, s'il est vrai qu'il dispose encore de famille dans son pays, il est divorcé de son ancienne épouse.

Hélas, les relations avec son ancienne épouse et ses enfants sont mauvaises de sorte que le requérant se limite à ses obligations légales (notamment financières). Contrairement à ce qu'affirme l'Office des Etrangers, le requérant ne disposerait d'aucune aide pour se réintégrer dans son pays d'origine.

En outre, le requérant entend faire le nécessaire pour régulariser son séjour sur le territoire, en introduisant une procédure en regroupement familial et/ou en introduisant une procédure de régularisation pour circonstances exceptionnelles, eu égard à sa situation particulière.

En d'autres termes, la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent si le requérant avait été entendu.

En effet, il n'est pas en mesure d'obtenir de l'aide de sa famille vivant en République Tchèque, tout comme l'interdiction d'entrée pourrait mettre à mal son droit à introduire une procédure en regroupement familial avec sa compagne belge (ou une procédure de régularisation fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980).

L'interdiction d'entrée étant illégale, doit être annulée."

3.2 Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.

Verzoekende partij stelt dat er onoordeelkundig gemotiveerd wordt over de duur van het inreisverbod, met name 8 jaar. Er zou niet afdoende uiteengezet zijn in de bestreden beslissing waarom er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van toepassing op derdelanders, maar wel op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44nonies luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. § 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Nu artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet de rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing en ook niet van toepassing is op de situatie van unieburgers, zoals in casu, kan alleen om die reden reeds geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorliggen.

Wat de aangehaalde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreft, dient gerepliceerd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in voormelde wetsartikelen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de

akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Hierbij motiveert verweerder concreet waarom verzoeker een dergelijke ernstige bedreiging vormt. De bestreden beslissing luidt in concreto als volgt:

[...]

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot de strafrechtelijk veroordeling op zich.

Er wordt immers ook verder gemotiveerd, als volgt: “gezien het bedrieglijk karakter van de feiten door zijn gedrag, kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.”

De verwerende partij wens te vervolgen dat zij bij de beoordeling of er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde beschikt over een ruime beoordelingsvrijheid, zoals bevestigd wordt in volgende rechtspraak:

• RvV nr. 287 912 van 21 april 2023

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat iemand die veroordeeld wordt voor diefstal en waarbij er ook nog eens extra verwezen wordt naar het bedrieglijk karakter van die feiten., dat die persoon geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Meer zelfs en louter ten overvloede: de correctheid van de beoordeling door het bestuur dat verzoeker een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, blijkt ook nog eens bewaarheid te zijn, gelet op het feit dat op 27.02.2024 werd vastgesteld dat verzoeker in bezit was van een vals Pools rijbewijs op het ogenblik van zijn interceptie op 12.02.2024.

Waar verzoeker aanhaalt niet te zijn gehoord, dient opgemerkt dat er in het dossier wel degelijk een verklaring zit die is afgelegd in het kader van het hoorrecht en dat, bovendien, in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen:

[...]

Verzoeker toont niet aan dat hij niet gehoord werd en bovendien toont verzoeker niet aan dat hij elementen kan aanreiken waarmee in de bestreden beslissing nog geen rekening zou zijn gehouden en die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet gegrond.”

2.3 Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu wordt er een inreisverbod voor acht jaar opgelegd aan verzoeker met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

Vermits artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

Er kunnen naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau).

Verzoeker voert aan dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd omtrent de redenen waarom hij een “ernstige bedreiging voor de openbare orde” zou vormen in die zin dat aan hem een inreisverbod voor meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Hij wijst erop dat een strafrechtelijke veroordeling op zich daartoe niet volstaat. Bovendien vond de veroordeling bijna twee jaar geleden plaats, waardoor de bedreiging voor de openbare orde in ieder geval niet langer actueel is.

De Raad stelt vast dat er in casu een inreisverbod van acht jaar voorligt, opgelegd aan een Unieburger. Krachtens artikel 44nonies, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd aan een Unieburger indien deze “een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Deze maatstaf dient te worden onderscheiden van de gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Blijkens de bestreden beslissing is verweerder wel degelijk van oordeel dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, en dit op grond van volgende vaststellingen:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feiten waarvoor hij op 16.10.2022 door correctionele rechtbank van Gent tot een straf van 2 jaar gevangenis is veroordeeld.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De Raad kan verzoeker volgen in zijn standpunt dat voormelde overwegingen niet afdoende zijn om hem overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen. De omschrijving in de bestreden beslissing van de door verzoeker gepleegde feiten betreft immers niet meer dan een loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvoor hij werd veroordeeld en een verwijzing

naar het “*bedrieglijk karakter*” ervan, doch de concrete handelingen en precieze feiten ontbreken. Verweerder meent ten onrechte de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten klaarblijkelijk te kunnen afleiden uit de kwalificatie van de gepleegde feiten, waarbij hij niet verduidelijkt wat de precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan de veroordeling ten grondslag liggen, waren en zonder dat hij concretiseert waaruit het schadelijke persoonlijke gedrag van verzoeker volgt. Indien verweerder van oordeel is dat de gepleegde feiten dermate ernstig zijn dat dit enkele gedrag reeds voldoet aan de voorwaarden voor een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde (cf. HvJ 27 oktober 1977, C30/77, Bouchereau), kwam het hem toe dit uiteen te zetten in de bestreden beslissing, quod non. Evenmin maakt verweerder aannemelijk dat verzoeker de neiging vertoont dergelijk schadelijk gedrag in de toekomst verder te zetten. De Raad stelt nog vast dat het administratief dossier geen afschrift van het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent bevat. Verzoeker betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond waarom hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan hem toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom verzoeker al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad kan, zoals gesteld, als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat verweerder onvoldoende heeft aangetoond waarom verzoeker een actueel en daadwerkelijk ernstig gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 44nonies, §2 van de Vreemdelingenwet. De opmerkingen in de nota van verweerder doen aan deze vaststelling geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde inbreuk remediëren. Waar in de nota wordt aangevoerd dat op 27 februari 2024 werd vastgesteld dat verzoeker gebruik maakt van een vervalst Pools rijbewijs, kan de Raad enkel opmerken dat dit motief niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen van verweerder vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN